

Ravensburger AG 23. juulil 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 19. mai 2010. aasta otsuse peale kohtuasjas T-243/08: Ravensburger AG versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Educa Borrás S.A.

(Kohtuasi C-370/10)

(2010/C 260/14)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Ravensburger AG (esindaja: *Rechtsanwalt* H. Harte-Bavendamm ja *Rechtsanwalt* M. Goldmann)

Teine menetlusosaline: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Educa Borrás S.A.

Apellandi nõuded

— tunnistada apellatsioonkaebus Üldkohtu 19. mai 2010. aasta otsuse (T-243/08) peale vastuvõetavaks;

— tühistada Üldkohtu asjaomane otsus;

— tühistada teise apellatsioonikoja 8. aprilli 2008. aasta otsus (R 597/2007-2);

— vajadusel saata asi ühtlustamisametile uue otsuse tegemiseks tagasi;

— mõista kohtukulud, mida apellant on kandnud apellatsioonimenetluses, välja ühtlustamisametilt.

Väited ja peamised argumendid

Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta märkis, et varasemate kaubamärkide mainega ei ole määruse ühenduse kaubamärgi kohta⁽¹⁾ artikli 8 lõike 1 punkti b ja lõike 5 kohaldamise tingimuste puudumise tuvastamiseks vaja arvestada.

Üldkohus eiras määruse ühenduse kaubamärgi kohta artikli 8 ülesehitust, kuna ta viis sarnasuse faktilise hinnangu läbi nii, et tegi sellest järeldusi nii määruse ühenduse kaubamärgi kohta artikli 8 lõike 1 punkti b kui artikli 8 lõike 5 osas, samas kui nende sätete kohaldamise tingimused on täiesti erinevad.

Üldkohus rikkus õigusnormi ning määruse ühenduse kaubamärgi kohta artiklit 76, kui ta ei tühistanud teise apellatsioonikoja järeldust, et ühelt poolt ei ole ettevõtja tunnuse ning teiselt poolt teatavate kaupade kaubamärkide kasutamise turupraktika asjakohane.

Üldkohus rikkus määruse ühenduse kaubamärgi kohta artiklit 77, kui ta ei tunnistanud apellatsioonikoja ilmselgelt väärast tegevust istungi läbiviimise üle otsustamisel õigusvastaseks.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

Pye Phyto Tay Za 27. juulil 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 19. mai 2010. aasta otsuse peale kohtuasjas T-181/08: Pye Phyto Tay Za versus Euroopa Liidu Nõukogu, Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-376/10 P)

(2010/C 260/15)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Pye Phyto Tay Za (esindajad: QC D. Anderson, *barrister* M. Lester, *solicitor* G. Martin)

Teised menetlusosalised: Euroopa Liidu Nõukogu, Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Üldkohtu otsus tervikuna;

— tuvastada 25. veebruari 2008. aasta määruse nr 194/2008⁽¹⁾ kehtetus apellanti puudutavas osas;

— mõista apellandi kohtukulud apellatsioonimenetluses ja Üldkohtu menetluses välja nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

1. Apellant väidab, et kogu Üldkohtu otsust läbib järgmine põhiviga. Üldkohus nõustus nõukogu väitega, et apellandi rahaliste vahendite külmutamine oli õigustatud seetõttu, et ta on „tähtsa ettevõttejuhi”, s.o oma isa Tay Za „pereliige”. Üldkohus asus seisukohale, et seega ei ole apellant kantud nimekirja üksikisikuna, vaid teatavasse isikute „kategoriasse” kuuluvana, mille tulemusel ta kaotab kogu menetlusliku kaitse, millele tal oleks õigus siis, kui ta oleks kantud nimekirja üksikisikuna — k.a institutsioonide kohustus esitada tema nimekirja kandmist õigustavad tõendid —, samuti põhilised kaitseõigused.
2. Apellandi arvates on kirjeldatud lähenemisviis õiguslikult ja faktiliselt ebaõige. Apellant ei ole määrusega hõlmatud mitte sellepärast, et ta kuulub „pereliikmete” kategoriasse. Apellant on lisatud nimekirja omaenda nime all kui üksikisik sõnaselgelt sel alusel, et ta saab eeldatavasti kasu Birma/Myanmari valitsuse majanduspoliitikast. Seetõttu on tal täielik õigus ülenduse õiguse põhimõtetest tulenevale kaitsele.
3. Lisaks väidab apellant, et Üldkohtu otsus sisaldab järgmisi õiguslikke vigu.

4. Esiteks leidis Üldkohus valesti, et EÜ artiklid 60 ja 301 on määrusele õige õiguslik alus. Apellandi sõnutsi puudub tema ja Birma/Myanmari sõjaväelise režiimi vahel piisav seos. Ta ei ole Birma/Myanmari valitsuse liige ega valitsuse liikmega seotud või valitsuse liikme poolt otse või kaudselt kontrollitav isik. Asjaolu, et ta on sellise isiku poeg, kes nõukogu arvates saab režiimist kasu, ei ole piisav. Üldkohus leidis valesti, et kuna (tema arvates) oli institutsioonidel õigus kehtestada Birma/Myanmari suhtes ulatuslikum majandusembargo, siis oli neil seda enam õigus kehtestada üksikisiku suhtes varade külmutamise meede.

5. Teiseks eksis Üldkohus, kui ta leidis, et apellandil lasub kohustus tõendada, et ta ei saanud režiimist kasu. Tõendamiskoormis peaks lasuma nõukogul, kes on kohustatud põhjendama apellandi suhtes piirava meetme kehtestamist ning esitama seda õigustavaid tõendeid.

6. Kolmandaks leidis Üldkohus valesti, et nõukogu täitis oma kohustuse esitada põhjused, miks apellant on määrukses loetletud. Apellant väidab, et kui nõukogu nimetab määrukses üksikisikut sel sõnaselgel alusel, et isik saab kasu režiimi majanduspoliitikast, tuleb nõukogul esitada selle kohta tegelikud ja konkreetsed põhjused, mis on seotud apellandi endaga.

7. Neljandaks eksis Üldkohus, kui ta leidis, et apellandi suhtes ei ole kaitseõigused kohaldatavad. Kaitseõigused, sealhulgas õigus olla ära kuulatud ja õigus tõhusale kohtulikule kontrollile, on Euroopa Liidus õigusriigi põhiaspektid, mis on alati kohaldatavad, kui liidu institutsioonid kehtestavad meetme, mis otseselt riivab üksikisikut. Veel eksis Üldkohus leides, et apellandi kaitseõigusi (eeldusel et need on kohaldatavad) ei rikutud, kuna ärakuulamine ei oleks viinud teistsuguse tulemuseni, sest apellant ei olnud esitanud teistsugust hinnangut võimaldavat teavet.

8. Viiendaks kohaldas Üldkohus sobimatut hindamisalust selliste otsuste kontrollimiseks, millega isik lisatakse varade külmutamist käsitleva määruse lissasse. Niisuguse otsuse kohtulik kontroll laieneb otsuse põhjenduseks toodud faktide ja asjaolude hindamisele ning hindamise aluseks olnud tõenditele ja teabele.

9. Lõpuks tegi Üldkohus vea, kui ta lükkas tagasi apellandi argumendid, et tema omandiõigust on rikutud ning et määrus on tema suhtes põhjendamatu ja ebaproportsionaalne.

(¹) Nõukogu 25. veebruari 2008. aasta määrus (EÜ) nr 194/2008, millega uuendatakse piiravaid meetmeid [Birma]/Myanmari suhtes ja muudetakse need rangemaks ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 817/2006 (ELT L 66, lk 1).

29. juulil 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Soome Vabariik

(Kohtuasi C-380/10)

(2010/C 260/16)

Kohtumenetluse keel: rootsi

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: A. Alcover San Pedro ja K. Nyberg)

Kostja: Soome Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Soome Vabariik ei ole Ålandi saarestiku osas vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme, et järgida Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. märtsi 2007. aasta direktiivi 2007/2/EÜ, millega rajatakse Euroopa Ühenduse ruumiamdmete infrastruktuur (INSPIRE) (¹), või vähemalt ei ole komisjonile neist teatanud, siis on Soome Vabariik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Soome Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi ülevõtmise tähtaeg möödus 14. mail 2009.

(¹) ELT 108, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Supreme Court (Iirimaa) 6. augustil 2010 — J. McB. versus L. E.

(Kohtuasi C-400/10)

(2010/C 260/17)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Supreme Court, Iirimaa

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: J. McB.

Vastustaja: L. E.

Eelotsuse küsimus

Kas nõukogu 27. novembri 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 2201/2003 (¹), mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000 (²), kui seda tõlgendada vastavalt Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklile 7 või muul viisil, on vastuolus see, kui liikmesriik nõuab oma õigusnormides, et lapse isa, kes ei ole abielus lapse emaga, peab selleks, et tunnustataks tema „eestkostedõigust“, mis muudab lapse äraviimise tolle elukohariigist kõnealuse määruse artikli 2 lõike 11 tähenduses ebaseaduslikuks, saama pädevalt kohtult otsuse, millega määratakse talle lapse eestkoste?

(¹) Nõukogu 27. novembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000; ELT L 338, lk 1, ELT eriväljaanne 19/06, lk 243.

(²) Nõukogu 29. mai 2000. aasta määrus (EÜ) nr 1347/2000 abieluasjade ja vanemliku vastutusega abikaasade ühiste laste eest seotud asjade kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta; EÜT L 160, lk 19; ELT eriväljaanne 19/01, lk 209).